

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 września 2021r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo K. S. przeciwko D. R. o zapłatę 2240 zł.

W apelacji od powyższego wyroku, powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 i 233 § 1 kpc oraz art. 327¹ ust. 1 kpc
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 394 § 1 kc, art. 475 kc i art. 494 kc,
3. błąd w ustaleniach faktycznych.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 2240 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz orzeczenie o kosztach procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja powódki nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, a Sąd Okręgowy, jak już wskazano, podziela zarówno dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i podziela jego ocenę dowodów oraz rozważania prawne, choć odnośnie kwestii objętej zarzutami apelacji, a dotyczącej przyjęcia niewykonania umowy na skutek okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi powódka, rozważania te wymagały uzupełnienia.

Nie ma zatem uzasadnienia pierwszy z zarzutów apelacji, tj. naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. Przede wszystkim zatem za trafny uznać należy pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r. II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiego zarzutu nie można zaś postawić i nie czyni tego skutecznie, w świetle wyżej wskazanych kryteriów skarżąca, ocenie zebranych w sprawie dowodów, w postaci korespondencji stron dotyczącej wpłaty kwoty dochodzonej pozwem, dowodów związanych z okolicznościami jej zapłaty oraz ze wskazywanymi przez powódkę przyczynami braku dojścia do wykonania umowy świadczenia usług hotelarskich.

Przede wszystkim Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom i wywodom apelacji, podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że będąca przedmiotem żądania pozwu kwota 2240 zł stanowiła dany przez powódkę przy zawarciu umowy zadatek, nie zaś zaliczkę. Uiszczając bowiem powyższą kwotę przy dokonaniu rezerwacji powódka była świadoma treści regulaminu hotelu, który wpłacane przy rezerwacji kwoty traktował jako zadatki (a co skarżąca sama przyznawała w apelacji - k. (...)), a i z całej korespondencji mailowej pochodzącej od pozwanego (m. in. k. (...)), konsekwentnie wynikało, że uiszczona przez powódkę powyższą sumą 2240 zł., stanowiła zadatek, nie zaś zaliczkę. Takiego stanu rzeczy nie zmieniało natomiast jednostronne nazywanie tylko przez powódkę tytułu tej wpłaty zaliczką w wyłącznie od niej pochodzącej korespondencji, czy potwierdzeniu wykonania przelewu. Brak było jakichkolwiek względów, które usprawiedliwiałyby akceptację, jak uważa powódka, przez przedstawicieli hotelu jej jednostronnej zmiany tytułu dokonanej wpłaty, który był, jak już wskazano, określony w regulaminie ośrodka i jednoznacznie kwalifikowany w pochodzącej od hotelu korespondencji. W tej kwestii na względzie należało mieć również i to, że usługi hotelarskie zwłaszcza świadczone w wysokim sezonie i dodatkowo w okresie świątecznym, w szczególności w tak popularnym w

Polsce kurorcie narciarskim, cechują się bardzo dużym popytem, w związku z czym zamiar świadczącego tego rodzaju usługi pozwanego zabezpieczenia wykonania umowy wydawał się nie budzić wątpliwości, gdyż każde tego rodzaju zachowanie klientów, jakie miało miejsce ze strony powódki, prowadzi do wymiernych strat prowadzącego ośrodek. Wysoka kwota wymagana przy zawarciu umowy wzbudziła zresztą zainteresowanie samej powódki, co wynika z jej zeznań (k. (...) odwr.), w odpowiedzi na co uzyskała ona informację, że takie warunki płatności powodowane są stopniem popularności regionu. Te zatem okoliczności powinny już były uświadamiać powódce, że kwota dana przy zawarciu umowy, już chociażby zważywszy na zwracającą jej samej uwagę wysokość, musiała mieć skonkretyzowany cel, jakim było zabezpieczenie wykonania tejże umowy, a zatem stanowiła ona zadatek, nie zaś zaliczkę i nie zmieniało tego, o czym już wyżej, wyłącznie jednostronne i zmierzające do osiągnięcia zamierzonego przez powódkę skutku, tj. uniknięcia utarty wpłaconej kwoty w razie niewykonania umowy, a co powinno zostać ocenione jako jedynie nieudolna próba jednostronnej zmiany reguł oferowanych przez pozwanego usług turystycznych, a których to reguł skutecznie nie mogły jednak zmienić takie działania powódki. Zauważyć przy tym należy, że objęty zarzutem apelacji przepis art. 394 k.c. pełni rolę reguły interpretacyjnej – przesądza o wykładni zachowania stron (oświadczenia woli) polegającego na wręczeniu i przyjęciu rzeczy lub pieniędzy przy zawarciu umowy. Jeżeli zatem przy zastosowaniu dyrektyw interpretacyjnych wyrażonych w kodeksie cywilnym (w tym również odwołujących się do ustalonych zwyczajów) nie da się stwierdzić znaczenia tego zachowania, komentowany przepis nakazuje zinterpretować je jako zastrzeżenie zadatku (zob. A. Olejniczak, Uwagi o zastrzeganiu zadatku w umowach przygotowujących zawarcie umów zasadniczych, w: Rozprawy prawnicze. Księga pamiątkowa Profesora Maksymiliana Pazdana, Kraków 2005, s. 1241 i n.). Z tych zatem, jak i wskazanych przez Sąd pierwszej instancji względów, uiszczona przez powódkę kwota 2240 zł, stanowiła zadatek dany przy zawarciu umowy i podlegała rygorom przewidzianym w powołanym przepisie art. 394 kc.

W takim zatem stanie rzeczy dalsza istota oceny zasadności żądania powódki sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy nie wykonanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności, za które powódka ponosiła odpowiedzialność, co usprawiedliwiałoby zatrzymanie zadatku przez pozwanego w myśl art. 394 § 1 i 3 kc. Przede wszystkim zupełnie nietrafna w tej kwestii jest powywoływana przez powódkę okoliczność (k. (...)), że na dwa dni przed jej planowanym przyjazdem tj. (...)dedykowany jej i jej rodzinie pokój nie był już dostępny. Jak wynikało bowiem z treści korespondencji mailowej pozwanego (k. (...)), w ośrodku oczekiwano na przyjazd powódki aż do (...) a po tym terminie rezerwacja miała zostać anulowana, a zadatek, jak wskazywała treść tejże korespondencji, przepadał. Zatem wbrew intencjom powódki zmierzającym do wykazania, że zarezerwowany przez nią pokój i tak został przez pozwanego wykorzystany przez początkowy okres jej pierwotnie planowanego pobytu, to w rzeczywistości pokój ten nie był dostępny na dwa dni przez (...) tylko z tej przyczyny, że do tej daty, do godziny (...), był zarezerwowany właśnie dla K. S.. Również powoływane przez powódkę okoliczności wskazujące na, jako przyczynę braku jej przyjazdu, tj. zabranie do szpitala matki jej partnera (k. (...)) oraz przebywanie na zwolnieniu z powodu choroby jej dziecka w okresie od (...), nie stanowiły jednak okoliczności, za które skarżąca nie ponosiłaby odpowiedzialności w rozumieniu powołanego art. 394 § 1 i 3 kc. Odnośnie zatem pierwszej z wyżej wskazywanych przyczyn braku przyjazdu (k. (...)), powódka wykazała jedynie, że E. G. w okresie od (...)przebywała w szpitalu, bez bliższego rzeczowego i skonkretyzowanego powiązania powyższej okoliczności z brakiem możliwości przyjazdu do ośrodka jej i jej partnera oraz dzieci w zarezerwowanym terminie. Mając na względzie także wcześniejsze rozważania dotyczące specyfiki działalności w zakresie branży hotelarskiej, w szczególności w miejscowości i okresie, których dotyczy rozpoznawana sprawa, a także rozważania w tym przedmiocie uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, za taką okoliczność zwalniającą z odpowiedzialności nie można było również uznać wskazywanego przez powódkę przebywania jej dziecka na zwolnieniu lekarskim w okresie od (...) Za trafne w świetle powyższych okoliczności i względów, uznać bowiem ponadto należy stanowisko pozwanego zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że nawet wobec niemożności przyjazdu powódki i jej rodziny z tej przyczyny, nie wykazała ona, że nie mogły za nią przyjechać inne osoby, nawet niekompletnie, gdyż rezerwacja nie musiała być realizowana wyłącznie imiennie przez konkretne osoby. Zauważyć także należy, że mając na uwadze wielokrotnie wskazywaną wyżej specyfikę działalności hotelarskiej, brak możliwości realizacji imprezy turystycznej może być nawet przedmiotem produktów ubezpieczeniowych ale nawet wtedy odpowiedzialność ubezpieczyciela ma miejsce tylko w oznaczonych umownie przypadkach. Dodatkowo już tylko wskazać należy, na sprzeczność stanowiska powódki wynikającą z wywodów uzasadnienia apelacji, gdy z jednej strony powołuje ona powyższe okoliczności wskazujące na niemożność jej przyjazdu, a z drugiej podnosi, że zrezygnowała z tego przyjazdu gdyż to pozwany odstąpił od umowy (k.

(...)). Natomiast okolicznością najistotniejszą dla oceny zasadności żądania zwrotu zadatku, o czym już wyżej mowa, jest natomiast samo nie wykonanie umowy z przyczyn, za którą jedna ze stron ponosi odpowiedzialność i te przyczyny z wyżej wskazanych względów leżały jednak po stronie powódki. Zupełnie chybione jest również podnoszenie przez skarżącą, że postanowienia regulaminu obiektu przewidujące wpłaty za rezerwacje jako zadatek mają charakter abuzywny w myśl art. 385⁽³⁾ pkt 12 kc, gdyż istota takiego stanowiska sprawdzałaby się do niedopuszczalności zastrzeżenia zadatku w myśl art. 394 kc, do czego nie ma podstaw. Z wyżej już wskazanych przyczyn, także wbrew oczywiście bezzasadnemu stanowisku skarżącej, w rozpoznawanej sprawie nie miał też zastosowania przepis art. 475 kc oraz art. 494 kc, względem którego przepis szczególny, w okolicznościach sprawy, stanowił powoływany wyżej art. 394 kc.

Zatem ze wskazanych względów, gdy zarzuty apelacji naruszenia prawa procesowego jak i materialnego, nie miały żadnych uzasadnionych podstaw, apelacja ta nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację.

Uzasadnienie wyroku sporządzono w myśl dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 kpc, zgodnie z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sygnatura akt: II Ca 1182/21 Ś., dnia (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)